

се фаталната команда „шагомъ!“ и полка спокойно тръгнѣ въ строенъ редъ къмъ измѣната. „Сбогомъ дисциплина, войнски дългъ и честъ“ прошепнахъ си азъ и, когато слѣдъ малко се обърнахъ назадъ отъ изминѣното малко разстояние, видѣхъ кап. Вазова, покачилъ се на една стълба, възправена възъ единъ телеграфенъ стълбъ, какъ отсѣче телеграфната жица. Изведнѣжъ нѣкакъ този внушителенъ конецъ, проточилъ се по продължението на цѣлото шосе, слѣдъ отсичанieto му, сѣкашъ че умрѣ, както умира единъ животъ. Нѣкакъ въ тайнственъ мракъ сѣкашъ че забули цѣлия гжтъ напрѣдъ и страховития призракъ на неизвѣстността като че ни вкопчи въ гиганскитѣ си лапи. Стълбоветѣ и жицата застърчахъ въ въздуха, като остатки отъ нѣкогашна цивилизация и не служащи за нищо друго, освѣнъ за ориентирание на заблудения пѣтникъ.

Между това, не изминѣли още 5—6 км. по разкаления пѣтъ, облацитѣ пакъ се сгъстихъ, дъждътъ захвана да си ржси едностайно, като промокваше прѣзъ облѣклото до кожата и нощта, тъмна, мрачна, като рогъ, бързо залегнѣ надъ цѣлия хоризонтъ.

Ний вървѣхме изъ този мракъ и едва-едва забѣлѣзвахме въ тъмнината силуетитѣ на послѣднитѣ войнишки редове на прѣдната рота. Конѣтъ ми, привикнѣлъ вече въ походитѣ, по слухъ, инстинктивно вървѣше по стѣпкитѣ на солдатитѣ, безъ да се прѣпъне или отбие въ страна и, вървайки въ него, при съвършенната му слѣпота, бѣхъ се вдълбочилъ въ мисли все около цѣлѣта на похода, мисли една отъ друга по противорѣчиви, сѣкашъ, че една друга се изключвахъ. Нѣкои пѣкъ ме извѣждахъ все до сжщия въпросъ: